

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdanji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutraj številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske popoldanske številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravištvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravištvo, odpravištvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadstr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinosti“ v Trstu.

Častitim našim gg. naročnikom!

Kakor je razvidno iz lista samega, ima se naročnina plačevati naprej. — Da se enkrat napravi red o plačevanju naročnine, odločili smo, da se bo od 1. oktobra t. l. naprej pošiljal list le onim častitim gg. naročnikom, kateri so plačali naročnino naprej.

Opozorjamo torej one gg. naročnike, kateri niso še obnovili naročnino, da to store do 1. oktobra t. l., ker drugače se jim list ustavi.

Zajedno naznanjamo, da se bo od 1. oktobra t. l. naprej računala naročnina le od 1. ali 15. vsacega meseca naprej.

UPRAVA „EDINOSTI“.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Dunaj 26. (Gospodska zbornica.) Vsi ministri, kakor tudi členi gospodske zbornice so došli v žalobni obleki. Ministerski predsednik grof Thun je naznanil, da je že voljen predsednik za novo zasedanje in je pozval kneza Windischgrätz-a, naj prevzame predsedništvo. Predsednik Windischgrätz se je zahvalil na milosti Nj. Veličanstva in potem govoril žalni govor za pokojno cesarico, v katerem je slavil spomin umrle, ki je končala kakor žrtva brezdomovinskega morileca. Predsednik je predlagal, naj zbornica sklene, da predsedništvo sporoči cesarju v imenu zbornice svoje globoko sožalje in sočutstvovanje. Predlog je bil jednoglasno vsprejet. Predsednik je pozval zbornico, naj prične svoje delovanje, sedaj, ko veže v času žalosti in trpljenja še ožja vez monarha in njegove narode, z blagoželjem za nesrečnega vladarja in je zaklical cesarju trikratni »živio!«, kateremu klicu se je zbornica navdušeno odzvala.

Seja je bila nato zaključena. Prihodnja seja je jutri.

PODLISTEK.

40

Čuvaj se senjske roke!

Zgodovinska povest.

Spisal A. Senoa. Poslovenil P. Š. Cvetkov.

»A vraga? Zakaj pa?« začudil se je Bogdanič.

»Vlovi Jurišo živega.«

Uskok je odskočil in se počesal za ušesom, nato je rekel:

»Ste-li slišal gospod poročnik, ta oreh ni za vsake zobe.«

»Dobodeš jih štirideset.«

»Hm! Da bi bilo treba tu samo glave. Juriša je junak, a poleg tega tudi lisjak, a pred Uskoke ne smem. Raznesli bi me, ker so najbrž izvedeli o Niki.«

»Ti delaj, kakor veš. Zmami ga v mesto. Naznani mu, da je oni beneški gospod, kateremu je vgrabil Duma, v mestu in da jo povede s seboj na Krk.«

»A?« je pokimal Uskok z glavo in meril Vittoria, »tako treba, da nastavite past. Prišepnem to brbljavemu grobargu, ki vozi vsaki dan mrtve iz mesta. Njega povprašujejo Uskoki, in jutri bode

Dunaj 26. Cesar odpotuje jutri s posebnim vlakom v Wallsee, da obišče nadvojvodo Fran Salvatorja in nadvojvodinjo Marijo Valerijo.

Madrid 26. Členi mirovne komisije odpotujejo danes zvečer v Pariz.

Pariz 26. Oficijelno naznanjajo: Danes predpoludne stopijo vsi ministri v posvetovanje. O sklepu ministerskega sveta bode minister za pravosodje, Sarrien, zahteval od kasacijskega dvora revizijo procesa Dreyfus.

Pariz 26. »Agence Havas« javlja: V današnjem ministerskem svetu so ministri jednoglasno sklenili revizijo procesa Dreyfus. Akti, zadevajoči afero Dreyfus, se izroče kasacijskemu sodišču. Predsednik Faure se je vrnil danes popoldne nazaj v Pariz.

Budimpešta 26. (Zbornica poslancev.) Na interpelacijo poslance Visontai-a glede mirovnega manifesta carjevega je odgovoril ministerski predsednik baron Banffy, da je ministerstvo za vnanje zadeve sprejelo z gorko simpatijo plemenito iniciativo in je že obvestilo rusko vlado, da je vlada predlog Njeg. Veličanstva carja sprejela prijazno in bode istega tudi kolikor mogoče podpirala. Ministerski predsednik je temu pripomnil, da tudi on odobrava to akcijo in jo bode podpiral v svojem delokrogu. Okrožnico ruskega carja, je rekel ministerski predsednik nadalje, so simpatično sprejele vse vlade, dasiravno ni smeti pozabiti ovir, ki so veliki akciji v napotje. Ta odgovor je bil sprejet živahnim odobravanjem.

Rim 26. Kakor čuje »Agencija Stefani«, poročajo zanesljive informacije, da se je Kolumbija odločila vsled pomote za to, da nastopi proti Italiji. Vlada v Kolumbiji je bila namreč menenja, da hoče biti zastopana Italija po angleškem poslaniku ne samo v odsotnosti italijanskega konzula, temveč stalno. Sedaj, ko se je stvar pojasnila, je zopet vse v prejšnjem redu.

Rim 27. »Italie« objavlja odgovor italijanske vlade na mirovni predlog ruskega carja. Vlada da

gotovo Juriša tukaj. Za drugo ne skrbite. Vse Vam naznanim.

»Ali kako naj pride v mesto?«

»Ne bojte se. Juriša je kakor vila. Vsaki kamen Vam pozna na mestnem zidu, pa vrata so od večeraj že tako odprta. Ali ne planite nanj, dokler ne bode v svoji hiši in to tudi ne na enkrat; dve tri ure pozneje, da se ne spomni na nevarnost.«

»Dobro. Lahko noč!«

»Bog daj, — Bog daj! Ko sem predvečerajšnjim lezel po hribu, dal mi je neki menih tole pismice za Vas«. Uskok je segnil v torbo in je izvlekel list. Poročnik je prijel list in prebledel. Na listu so bile zapisane besede: »Ali beneška vesala ali uskoški nož!«

»Pojdimo!« je rekel poročnik shranivši list. In Benečana sta odšla.

XI.

Mrak je že legal. Morje je bilo mirno, kakor mleko, po svetli površini se je žarila večerna zarja, a na kristalnem nebeškem svodu so migljale male zvezde. Nad mestom Senjem se je razprostiral mir, mir bolnika, kateremu je duša na jeziku. Na koncu male ulice v zavetju blizu trga je stala ozka, ne velika hiša, v katero se je šlo iz ulice po hodniku na stopnice, ali kakor pravijo Senjani, po

je Muravjega noto proučila in izraža odkrito željo, da bi imela mirovna akcija obilo vspeha. Problem je sicer težaven, poleg mirovnega vprašanja lahko nastanejo vprašanja, ki morejo v mirovni konferenci povzročiti različnost menenja; te težkoče je vendar lahko premagati: treba je samo izločiti čisto idejo iz zamotnega vprašanja, za katero je navdušen car in so o njej jedini vsi kabineti. Italijanska vlada upa, da bo carjev program tak, da ga bode mogla sprejeti in rada sprejme povabilo na mirovno konferenco.

Carigrad 26. Včeraj so poslani Angležke, Francozke, Italije in Rusije stopili v svoje prvo posvetovanje glede rešenja krečanskega vprašanja.

London 26. »Daly Mail« poroča iz Pekinga: Višji evnuh v dvorni palači je izjavil, da je cesar obolel in da dvomijo, da bi ozdravel.

London 26. Iz Kaneje javljajo, da je angleški poslanik Noel dne 23. t. m. prosil brzjavnim potom pomoči 2000 mož angleške posadke.

Kako se vlada na Primorskem!

Načrtajmo malo paralelo! Primerjajmo nekoliko, kako se je postopalo na jedni strani o lanskim izgredivih po tržaški okolici in sedaj v Nabrežini in v Trstu in kako se je postopalo na drugi strani o izgredivih povodom propovedij očeta Pavišića. Čitatelju menda ne treba praviti, da nam je težko govoriti o takih stvareh, ne da bi se morali bati, da se izpodtaknemo ob izvestno, jako občutljivo stran. Prav v resnici smo v zadregi, kako naj bi zasnovali stvar, da bi vsaj na rahlo označili razliko med postopanjem v tem in onem slučaju in da bi potem, pridodavši nekoliko svoje lastne sodbe, pograjali vse, kar se je grešilo od strani oblasti in da bi potem tudi pozvali iste, naj erpijo moralo iz dosedanjih dogodkov in — grehov. Težka naloga je to zares. No, poskusimo vendar! Morda se nam posreči vendar, da rešimo svojo nalogo, ne da bi ozlovoljili g. državnega pravdnika.

»balaturi«, a ob zemlji si videl vrata »konobe«, kjer se je hranilo vino. V neki sobici te hiše je sedela na pisani škrinji mlada žena in molila k Bogu, a na lieu si je videl sled grenkih solz. Soba je bila malo ne prazna. Opazil si le dve visoki postelji, na zidu pa sliko Matere Božje. Ta soba je bila stan vojvode Orloviča — ta žena je bila Duma Orlovička, mlada žena junaškega vojvode. Nekdo je potrkal na vrata, žena se je stresla, splašila. V sobo je stopila ženska.

»Duma«, je šapnila žena, »Duma! Dober večer!«

»Bog daj!« je odgovorila Duma, »kaj delate tukaj, soseda?«

»Skočila sem k Vam«, je pristavila starka, »spečem si malo ribice, pa se moram brzo vrniti. Duma! Mati Božja trsatska naj Vam pomaga, huda Vam preti; varujte si glavo!«

»Hudo? Kaj bi moglo biti še hujšega? Brez moza sem, kakor ladija v burji!«

»Da ne more biti hujšega? In kako! Tu v Senju je neki Benečan Vittorio.«

»Vittorio!« — je skočila Duma, prebledela in zgrabila držalo noža za pasom, »Vittorio!« (Pride še).

Vsi se spominjamo le predohro, kako se je godilo lansko leto o državnoborskih volitvah. Pri bližno istotako se je postopalo tudi sedaj o izgre-
dih v Nabrežini in v Trstu. (V Nabrežini! povdarjamo še enkrat, ker so nasprotni obrekovalec in lažnjiki govorili o izgredih tudi po družih kra-
jih okolice.)

Lani ob volitvah in sedaj o izgredih povodom smrti cesarice, se je postopalo drakonično strogostjo. Da se uduše nemiri, uporabil se je doskrajnih kon-
sekvenc ves upravni in policijski aparat in vrste vojaških bajonetov so opominjale naše okoličane, oziroma Nabrežince in meščane, da morajo biti mirni in da naš kazenski zakon ne dopušča izgre-
dov, marveč jih kaznuje eksemplarično. V par dneh je bilo priprtih pošteno število okoličanov, oziroma Nabrežincev in meščanov, in mir se ni kalil nikjer več. Pozneje, veliko pozneje po lan-
skih volitvah, so prišle glavne razprave na dežel-
nem sodišču tržaškem, katerih razprav posledice delujejo še sedaj usodno in po katerih boli glava mnogokatero družino okoličansko. Iz kratka: ves aparat je deloval točno in neizprosno strogostjo in slavne oblasti so storile vse, uprav vse, kar se jim je videlo potrebno, da zmaga avtoriteta nad iz-
gredniki. Postopalo se je torej strogo in mi ne bi imeli ničesar proti tej strogosti, da se je postopalo tako tudi v drugih slučajih. Ali da vidimo!

Prišli so izgredi v mestu povodom propovedij očeta Pavisića in radi slovenskih propovedij pri sv. Jakobu. Na tisoče ljudi se je drlo in kričalo po mestu; izgredniki so se zbirali pred cerkvijo in pred škofijsko palačo, na katero poslednjo so metali kamenje, grozé in preté cerkvenemu pa-
stirju! Ranjenih je bilo s kamenjem celó nekoliko e. kr. redarjev in poleg njih tudi jeden e. in kr. stotnik (v ulici S. Michele).

Po našem menjenju niso bili ti izgredi nič manje nevarne nravi, nego oni po tržaški okolici, a kar se dostaje motivov, so bili ti poslednji visoko vzvišeni nad one, ki so vodili izgrednike proti propovedniku. Vsakako bi bili zahtevali izgredi povodom omenjenih propovedij istotake, gori opi-
sane strogosti. Kakor je bilo (po spoznanju oblasti namreč) potrebno v okolici, da avtoriteta pokaže svojo moč nad upornostjo, tako potrebno je bilo gotovo tudi o izgredih v mestu naperjenih proti o. Pavisiću, da se istotako izkaže ista moč. To je bilo potrebno tembolj z ozirom na dejstvo, da je tisoče ljudi demonstrovalo proti jednemu človeku, v katerem pa je bila angažovana tudi cerkvena avtoriteta, in z ozirom na sveti prostor, kjer je ta jedini člo-
vek hotel braniti svoje uverjenje o potrebi ver-
skega čustvovanja v družbi človeški. To je torej gotovo, da bi bila energija potrebna tudi v tem poslednjem slučaju vsaj v toliki meri, kolikor smo je videli povodom lanskih izgredov po okolici in sedaj v Nabrežini in v mestu. No, naši čitatelji vedo sami dobro, kako je bilo. Mi pa konstatu-
jemo le, da je v okolici, v Nabrežini in te dni v mestu zmagala avtoriteta, v mestu povodom Pa-
visićevih propovedij pa so zmagali — demonstrantje nad avtoriteto.

Črtajmo nadalje paralelo! Povodom lanskih izgredov v okolici in zadnjih v mestu je naše ča-
sopisje in so naši prvaki mirili; povodom izgre-
dov radi propovedij Pavisića pa je hujskalo laško časopisje in — mestni zbor. Vsa pos-
ledica temu pa je bilo le par aretovanj in malopo-
membnih kazni, a glavno na tem je, da v stvari sami je zmagala ulica nad avtoriteto in so se odpravile ne le Pavisićeve kon-
ference, ampak tudi — kar je bil glavni namen — slovenske pri sv. Jakobu.

Žalostne so razmere na tržaškem ozemlju, ali po vsem rečenem je jasno, da so te razmere po velikem delu posledice opisane nedoslednosti v postopanju!!

Saj ne more biti drugače. Italijani, videči, da se vlada vsikdar umika pred njimi, če so jej le zagrozili, dobivajo vedno več poguma. A tudi naši izvajajo za-se nauk iz tega dejstva. Ko vidijo nam-
reč, da Lah navadno dosežajo svoj namen le z energijo in drznostjo, pa si mislijo naši: zakaj ne bi poskusili tudi mi tem izkušenim sredstvom?! In, roko na sree: ali je zameriti ljudstvu, da ima tudi ono svojo posebno logiko in da prihaja potem do takih, oblastim nevšečnih dogodkov? V tej ne-
doslednosti vaši, o gospôda, je vir mno-
gokateremu narodnemu sporu na tržaških

tleh. Da ste povodom izgredov radi Pavisićevih propovedij koncentrovali v mestu 10 batalijonov vojakov, kakor se je zgodilo te dni, varovana bi bila avtoriteta cerkve in države. S tem, da bi se bili onemogočili izgredi proti dobri stvari, zado-
ščeno bi bilo pravični zahtevi vernega laškega in slovenskega ljudstva, in (kar treba povdariti po-
sebnó) spoštovali bi avtoriteto Slovenci in — Italijani!

Tako pa razgrajajo Italijani, ker vidijo, da se jim vse posreča — a razgrajajo tudi naši, ker vidijo vspehe Italijanov. In to najprej v nadi, da kaj dosežejo tudi oni, potem pa iz ogorčenosti, ker niso dosegli ničesar, razen — kazni! Ker vidijo torej — dvojno mero!

Kvintesenca vse državniške modrosti na Pri-
morskem bi morala biti torej ta: enako strogo proti vsem, a tudi jednako pravično proti vsem!! Mi pa smo deležni vse vladne stro-
gosti, jednakega varstva pa ne! V nas vlada menda načelo: pomagati močnejemu, ki v zavesti svoje moči in svoje — svobode, še bolj pritiska — itak že tlačene! Takemu vladnemu načelu ne morejo izostati žalostne posledice, kakor kažejo tudi zadnji izgredi, ki so pravecati sad — zistema!

V ilustracijo tega zistema le še par dejstev. Dokaz o krivici tega zistema so naši nepre-
stani boji za drobtinice na pošti, na finančnih uradih, v šolskih stvarih itd. Ali ni žalostno in zajedno tudi značilno to, da po 14 letih, reci **po 14 letih** ni mogla vlada prisiliti magistrata, da ustanovi jedno borno slovensko ljudsko šolo v Trstu?! Še več: da si ni upala niti tega, da bi bila vsaj rešila zadnji rekurz, uložen v tej stvari pred več nego — **štirimi leti!**

Tu bi bilo pač na svojem mestu malo več energije in pravičnosti! Potem bi videla vlada, da ne bi se dogajalo marsikaj, kar se dogaja sedaj, ko vidi ljudstvo dvojno mero, provzročujočo na jedni strani objestnost, na drugi pa ogorčenje in obup! Še je čas, da bi se popravilo marsikaj, kar se je grešilo. Zato bi želeli iskreno, da bi njiju ekscelencei namestnik grof Goëss in ministerski pred-
sednik grof Thun resno razmišljala o tem, kar smo napisali tu. A tudi gospodom državnim poslan-
cem polagamo na sree ta izvajanja naša!!

Politični pregled.

Državni zbor. (Zbornica poslancev.) Javili smo že na kratko med brzojavnimi vestmi, da je izvoljeno staro predsedništvo: dr. Fuchs, dr. Fer-
jančič, Lupul. Volitev predsedništva in pa mani-
festacija sožalja, to sti bili jedini točki prve seje. Tu nam je navesti še besedilo govora, ki ga je bil izustil predsednik Fuchs ozirom na smrt cesarice. Rekel je: »Visoka zbornica, velespoštovani gospodje! Ni mi je bilo z lepa naloge, ki bi mi bila tako težka in bolestna, kakor je naloga, ki mi jo je iz-
vršiti danes kakor vašemu predsedniku, namreč naloga, da zasnujem v tej zbornici pojav sožalja povodom smrti naše vzvišene gospodarice in cesa-
rice. Zastopniki avstrijskih narodov od severa in juga, od zapada in vzhoda, so se zbrali danes, da na dostojanstven način dajo izraza najglobokeji boli na smrti naše cesarice, ki je, žal, bila le pre-
zgoda odvzeta po neizrečenem zločinstvu. Težak udarec usode je zadel našega gospodarja in cesarja, a ne manje tudi Njegove zveste narode in je nas vseh, od nositelja krone doli do najubožnejega v najubož-
nejši koči, užalostil globoko. Besede ne zadoščajo, da bi podelili iskrenega izraza na jedni strani naši grozi na strašnem zločinu, katerega žrtev je po-
stala naša cesarica, na drugi strani pa našemu so-
žalju in naši žalosti. V pokojnici je zgubil ne le naš Gospodar in cesar zvesto in udano tovarišico, ampak so zgubili tudi narodi Avstrije ljubečo ma-
ter, katere mišljenje in prizadevanje je bilo slično najvišim idejalom, katere življenje je bilo nepre-
tržna veriga dobrotvornosti, ženo, ki je, da-si sama težko izkušena mati, posušila drugim neštevilno solz. Toda ne navdaja nas samo najglobokeja žalost za preminolo, ampak tudi najodkriteje, najglo-
bokeje sočutje za našega Gospoda in cesarja, ki je, da-si je moral prebiti že mnogo udarec usode, vsprejel tudi to novo skušnjo občudovanja vredno jakostjo duše. Iz najglobokeje žalosti radi smrti ce-
sarice in našega najiskrenejšega sožalja, ki je po-

kladamo svojemu ljubljenu in spoštovanemu vla-
darju, se vzdiga vroča želja vseh narodov Avstrije, da bi Bog vsemožni podelil moč našemu cesarju, da bi mogel nositi tudi to težko skušnjo v za-
upanju v Boga in globokoverni udanosti. Dajte torej, da položimo v duhu na krsto pokojnice ve-
nee iz imortelk ter da vpletemo istemu dve dra-
gocenim evetki: mir mej narodi Avstrije in neven-
ljivo ljubezen do našega vzvišenega gospoda in cesarja. Dvignili ste se že z sedežev v znak soža-
lja. Dovolite mi predlog, da se ta pojav sožalja vpiše v zapisnik in da pooblastite predsedništvo, da se ta pojav predloži Njegovemu Veličanstvu«.

Seja se je zaključila. Prihodnja seja se je prijavila pismenim potom.

K položaju. Da je slovensko-hrvatsko vpra-
šanje kar jednim sunkom prišlo v ospredje poli-
tiških razgovorov — in sicer tako intenzivno ka-
kor še nikdar — to je gotovo le veselo znamenje. In katoliško-narodni stranki se res ne sme odre-
kati velike zasluge, da je svojo frondo opozorila velmožne gospode na Dunaju na to, da imajo ne-
kaj dolžnosti tudi do nas in da imamo tudi mi — kakor drugi narodi — menjico v rokah, podpisamo po avstrijski ustavi. Ta menjica je potekla že davno, davno, a izplačena še ni. Sedaj je prišlo vendar enkrat do glasnega protesta od naše strani, zbok česar so se res spomnili gospodje na vladi in v večini na neizplačano menjico in so jeli zagotov-
ljati, da pride skoro, kar so nam dolžni. To je vsakako velik moralen uspeh, ali mi se ne sme-
mo zadovoljiti tem moralnim uspehom. Povsem prav ima »Slovenec«, ki pravi v članku »Mi ne odnehamo«: »Preveč smo se pustili »sle-
piti« od raznih ekscelence, da bi lepe besede v nas imele še kako valuto. Vedno so lepim besedam sledila baš nasprotna dejanja. Iz tega izva-
jamo konsekvenco: obljube niso nič, dejanje vse!« Prav ima »Slovenec« in zato nimajo prav razna glasila desnice, ki sicer priznavajo, da se Slovence in Hrvatoma velika krivica godi in da imajo poslednji tudi vzrokov, da so nastopili en-
krat energično, ki pa vendar očitajo, da smo si izbrali neprimeren trenotek za svoje reklamacije. »Politik« povdarja celó, da se je kar čudila, da so Slovenci molčali tako dolgo, a sedaj se zopet čudi in nas kara, ker smo se oglasili v tem »kri-
tičnem« trenotku, ko omahuje odločitev tako rekoč na ostrini noža.

Ti ljubi Bog, koliko smo moledovali in pro-
sili in jokali tudi v nekritičnih trenotkih, a z vsem svojim jokanjem smo dosegli k večjemu kakov milosten pogled in, če smo bili posebno srečni, kakovo — obljubo. Od takih uspehov ne more živeti in se razvijati noben narod, se posebno pa če ima proti sebi cel kup sovražnikov in ves upravni aparat. Ob dosedanji taktiki smo lezli vedno le niz-dolu svojim narodnim vozom, zato pa ne ume-
jemo, zakaj bi ravno mi ne smeli enkrat poskusiti izkoriščanjem kritičnih tren-
otkov?! Sleherni bolnik se rad zasuče na levo, če je slabo ležal na desni! Torej le nič očitanja, slavna gospôda od večine: čim prisilite vlado, da z dejanji pokrije, kar nam dolguje, pa se bomo držali discipline v kritičnih in nekritičnih trenotkih. A nečuvno bi bilo, da bi zahtevali obzirnosti in discipline od onega, ki se — potaplja. In mi se potapljamo, slavna gospôda!

Domače vesti.

Maše-zadušnice, ki jo je naročilo minolo ne-
deljo »Del. podporno društvo« za blagopokojno ce-
sarico v cerkvi sv. Antona novega, udeležilo se je toliko ljudstva, da je bila napolnjena vsa cerkev. Pevski zbor bratovščine sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu je pel lepo in ubrano. Mej občinstvom smo videli tudi gospôda — župana tržaškega, ki je zašel ob tej uri v cerkev le slučajno. Ljudje govore, da se je gospod župan kar zgrozil, ko je videl, da ima v svoji občini toliko — barbarov.

Varujte se pred prevaro! Ker je čitati po časopisih v Trstu in v Ljubljani, da se tu in tam toči pristen mošt »prosekarja«, bodi posva-
rjeno slavno občinstvo, da naj ne varuje takim objavam. Gola resnica je, da se dosedaj ni prodal niti jeden liter mošta prose-
karja. Na Proseku, kjer se jedino prideluje re-
snični prosekar, se ni trgategv niti začela, ker se ista sploh začenja še le prve dni oktobra. Opozarja

se zajedno, da bodo cene — vsled suše, ki je provzročila veliko škodo na trsu — precej visoke ali kapljice bode izvrstna. Zato naj se pošteni kupei požurijo prihodnji teden in naj segnejo po tej božji kapljici! A da bi ju tudi prodajali tako, kakoršno so kupili, to želi iskreno

proseški vinogradnik.

Zopet: kdo izziva?! Pišejo nam: V dan pogreba pokojne naše cesarice je šel neki laški podanik po ulici »Erta« ter je vpil na ves glas. Naš človek, ki je to slišal, je počakal, da razgrajalec pride bliže, da bode mogoče razumeti ga, kaj da kriči. Slučaj je hotel, da je Lah prišel prav k našemu delavcu, ga prijel za prsa in vprašal: »E' italiano lei? Se l'è italiano, avrà un buon impiego a Trieste se no — nulla«. (Ste Italijan Vi? Ako ste Italijan, vdobite dobro službo v Trstu, ako ne, ne vdobite — nič!)

Našega človeka je to presenetilo, tem bolj, ker je čital, da izzivalec so samo Slovenci, a Lah da so le žrtve slovenskega barbarstva (!!) Poučil je Lahona, kje da je in kaj da so Slovenci. Ker pa junak le ni prenehal, spravile so se na njega branjeveke trga pri sv. Jakobu ter ga dobro naklestile! Odšel je krvavo glavo, zatrjeva, da k sv. Jakobu ne pride nikdar več!

Le slučaj je hotel v tem hipu, da ni bilo blizu stražarjev, sicer bi se bila gotovo pomnožila nesrečna družba v žalostnih podzemeljskih prostorih na »gradu«.

Naša rudeča in »konservativna« gospoda bi si pa méli roke od veselja, češ: tu imate zopet dokaza, da nemirneži so le Slovenci, oziroma Tržačani, a tuji Lah, najpohlevnejše ovčice!! Divjak.

Kje je bil začetek izgredom v Nabrežini?! Tu hočemo navesti suho kratko dejstvo, iz katerega je razvidno, kolika vnebovpijoča krivica se je godila našemu ljudstvu in zlasti siromašnim Nabrežincem, ko so jih te dni razkričavali kakor same razbojnice, ki brez vsacega povoda napadajo nedolžne ljudi. V Nabrežini ima svoj kamenolom Slovenec po krvi, a fanatičen Italijan po vzgoji in mišljenju, imenom — Jug, ali, kakor se on piše, Juch. Vsi delavci tega moža — razburjeni še posebno vsled smrti cesarice — so poslali k njemu deputacijo dveh delavcev, naj odpusti par delavcev, italijanskih podanikov. Mož je odklonil to zahtevo. No, tega bi mu mi ne zamerili toliko, da-si bi bil moral tudi on vpoštevati splošno čustvovanje ljudstva, med katerim živi. Ali storil je še nekaj drugega, neodpustnega: odpustil je v svojem fanatizmu — rečena dva delaveca, zaupnika vseh delavcev. Vest o tem činu je bila iskra v slamnato streho, provzročivši splošno ogorčenje, a potem je prišlo, kar je prišlo, — — — nesreča mnogim družinam! In tega moža slikajo italijanski listi še kakor posebno žrtev slovenskega — razbojništva. Kdor je pošten, naj sodi — in mi se ne bojimo pravične sodbe v tej pravdi.

Po slavnosti na Proseku. Še nekaj treba konstatovati z slavnosti na Proseku. A pridržali smo si navlašč za posebno notico, ker je važno zlasti z ozirom na obrekovanja, ki padajo ravno kar na Slovence od vseh strani. Pravijo, da smo barbari, da smo ređu sovraženi, nemiren živelj, kateremu ni smeti dovoliti svobode iz tega vzroka, ker je — ne zna uživati. Ali je res tako, ali potrjajo to tudi dejstva? Ne, ni res in dejstva govore nasprotno. Seveda, ako sodimo ta naš narod pravično, ako sodimo njega vseukupno duševno življenje in ne le tedaj, kadar je ogorčen in mu bol in žalost vrejeta v duši, marveč tudi tedaj, ko je vznešen, ko mu je duša radostna, vsprejemajoča vesele, blažilne utise, dohajajoče mu od onih, ki mu dobro hočejo. Ravno letos smo imeli mi tržaški in okoličanski Slovenci toliko slavnosti, kakor menda še nikdar, a na nobeni teh slavnosti se ni dogodila ni najmanjša nepravilnost. In imeli smo sosešno slavnosti v Sežani in na Proseku, kjer je bilo zbranih na tisoče ljudi. A slavne oblasti naj le vprašajo svoje podrejene organe, da-li jim je bilo poseči vmes le v jednom samem slučaju, da-li so videli kake nepristojnosti?! O slavnosti v Sežani in na Proseku rečemo lahko, da je vladal uzoren red ves dan in vso noč, da-si ves dan nismo videli niti jednega orožniškega bodala. Da, niti jednega samega pijane niti niso videli nikjer. Na Proseku je bilo videti tu pa pa tam kakov laški obraz, a naj se oglasi, kdor bi mogel reči, da je, ob vsem navdušenju, ki je vla-

dalo, padla le jedna sama beseda, žaljiva za italijansko narodnost. Na koncertu smo videli tudi reporterja »Piccolovega«, in vsi smo ga poznali. Ves čas je sedel med našimi ljudmi, a naj pove, da-li mu je kdo rekel le žal-besedo! Narobe: zdelo se nam je, da se črnooki mož zabava prav izborno. Sicer pa govori poročilo ravno tega moža najglasnejši jezik o ređu, ki je vladal na vsej slavnosti: »Piccolo« je molčal kakor grob, česar pa gotovo ne bi bil storil, da je mogel poročati le o jednom samem nepristojnem dogodku.

Narod, ki se tako vede ob takih prilikah, narod, ki — zbran v tisučih — ne daje ni najmanjšega posla javnim organom, tak narod ne more biti slab narod, tako ljudstvo je zlato ljudstvo, tako ljudstvo je element miru, in slavne oblasti in velemožni gospodje bi morali dobro premisliti — predno sodijo in obsojajo —, da morajo pač biti posebni vzroki, ako se je razgrelo in spozabilo tako ljudstvo! Našim nasprotnikom se ne čudimo, kajti oni hranijo svojo političko ekzistenco od obrekovanja našega ljudstva, oni vzdržujejo svoje umetno nadvladje le s tem, da lažejo o nas.

Oni vedo, da padejo v svoj nič, čim izve svet in zlasti osrednja vlada, kaki smo mi in kaki so oni — po čem stremimo mi in po čem streme oni — in da sredstva, ki se jih poslužujejo oni, uprav izzivajo naše na odpor. Nasprotnikom ne zamerimo, ali do slavni oblasti in njih predstaviteljev smemo pa že postaviti drugačnih zahtev, pred vsem pa zahtevo: spoznavajte dobro naše ljudstvo, toliko v njega žalostnih kakor veselih urah, sodite je nepristranski in brez predsodkov, in ne po posamičnih slučajih, ampak po ukupnosti njega duševnega življenja ter po ukupnosti razmer, v katerih živi in potem — poročajte o njem! A kadar ste videli, da je to ljudstvo obrekovano po krivici, bodite mu zaščitniki, prijatelji in branitelji! Le tako boste mogli vršiti svojo nalogo, le tako pripomorete do uresničenja najprisrčnejše želje velikodušnega Gospodarja nas vseh: do pomirjenja in po pomirjenju do plemenitega tekmovanja za kulturni in gospodarski napredek: za splošno blaginjo!

»Slovenke« 20. številka ima nastopno vsebino: Nekdaj — pesem. — Svarilo — pesem. — Grof Lev Tolstoj. — Materinske dolžnosti. — Ti tudi — pesem. — Marica II.: Prijateljska pisma uredništvu »Slovenke«. — Sanjar: Hudi grad. — Pusti to — pesem. — Grilček: Veronika na Marijacejski božji poti. — Književnost in umetnost. — Razno. Doma.

Občni zbor pevskega društva „Kolo“. Dne 25. t. m. ob 5. uri pop. je imelo to nadebudno društvo svoj redni občni zbor. Udeležba je bila mnogoštevilna, tako, da je bila pevska dvorana prenapolnjena. Predsedoval je gosp. Ivan Dolenc, ki je v kratkih besedah pozdravil navzoče, zahvalivši jih na tako mnogoštevilni udeležbi.

Gospod tajnik Ivan Malič je prečital društveno poročilo, ki je bilo vsprejeto enoglasno in odobravanjem. Iz poročila posnemamo, da je društvo v minolem društvenem letu napredovalo (lahko rečemo) uprav električno naglico, bodisi v moralnem kakor tudi v materialnem pogledu. Glavno zaslugo na tem napredku ima pevovodja gosp. H. Vogrič, ki je prava duša temu društvu. Pa tudi odstopivšemu odboru ni smeti odrekati prave bratske požrtvovalnosti za napredek društva in seveda ob enem tudi v čast naroda.

Poročilo omenja dveh koncertov, treh velikih izletov, veliko število izletov v bližnjo okolico ter sestankov v mestu samem, ki so vsi izpali v popolno zadovoljnost udeležnikov.

Dalje se zahvaljuje raznim društvom in osebam za sprejete dobrote, nepozabivši uredništva cenjene »Edinosti«, ki je rado vsprejemalo in objavljalo vse potrebne društvene stvari.

Predsednikom je bil izvoljen enoglasno gosp. dr. Edvard Slavik. Po tej srečni izvolitvi se gotovo poveča ugled tega marljivega društva. Imena odbornikov in ostalih funkcionarjev društva se priobčijo čim prej.

Nekaj o sv. Gori. Pišejo nam: Nedavno bil sem na sloveči božji poti, na naši sv. Gori. In bil sem radostno presenečen, ko sem videl, koliko skrb obrača sedanji gospod ravnatelj v olepšanje božjega hrama in njega okolice. Stopnjice od kapelice gori proti cerkvi so n. pr. lepo popravljene,

kapelice so pobeljene, poti urejene. Na kratko, sedanjí ravnatelj, veleč. gosp. Leban, se kaže vrednega naslednika pokojnemu Rutarju. Tudi prevzvišeni vladika sam se je prepričal o skrbnosti in trudoljubnosti g. ravnatelja, kar je prevzvišeni tudi povdarjal v pričo več duhovnikov. Uverjeni smo torej, da bode premilostljivi nadškof vsikdar vedel ceniti gorečnost in zasluge gosp. ravnatelja.

Roma r.

Grozne nesreče v puljskem arzenalu. Iz Pulja nam poročajo ekspresno dne 26. t. m.: Danes je jermen gonečega stroja vsled neprevidnosti ujel nekega delaveca, rodod Čeha, oženjenega, z 2 otrokoma ter ga potegnil v stroj, ki ga je razkosal. — Istočasno se je zgodila nesreča na parniku »Fantasie«, kjer je jeden mornar, Hrvat, padel mej kolesa, katera so ga težko poškodovale. Isto se je zgodilo tudi drugemu mornarju, Italijanu, kateremu so kolesa poškodovale nogo. — Tukaj je nesreča pokazala svojo nepristranost. V nesreči smo vendar jednakopravni.

Ganljivi prizor se je vršil včeraj v zaporih pri jezuitih. Tam je zaprt neki delavec (Istran), baje zato, ker je o zadnjih izgredih kričal: Živela Avstrija in doli z Italijani! Ko so ga odveli v zapor ostala je žena z dvema otročičema brez vsakega sredstva, a jeden otrok je bil na smrt bolan. V svojem obupu je došla žena včeraj — z nebolnim malim otročičem na roki — v rečene zapore in je zahtevala, naj jej izpuste moža, ker sicer da mora obupati v svoji grozni bedi. Tej zahtevi žene vodstvo zaporov seveda ni moglo ustreči, zbok česar se je žena začela kar zvijati v obupu in je kričala: »jednemu otroku nimam dati česa jesti, drugemu pa najbrže ne najdem več živega, ako se povrnem domov! Ne, raje idem v morje!« To vskliknivši, je obupana žena res ostavila otroka v veži zaporov in je zbežala. Vrhni jetničar je poslal vojake za ženo, ki so jo tudi res ujeli ravno doli pod — ako bi bili bahjeverni, bi menili, da to pomenja nekaj — magistratom. Vojaki so odveli ženo nazaj v zapore, kjer jo je ljudomili viši jetničar potolažil in nasitil in jej dal še nekaj soboj domov. Žena je torej našla usmiljenja na mestu, ki se opisuje navadno kakor kraj brezčutnosti. Vsekako pa naj bi ta ganljivi prizor, ki se je izvršil včeraj na veži zaporov pri jezuitih, vspodbudil izvestno gospodo, da bi malce razmišljali o — bedi in revščini v nesrečnih družinah prav onih nižih slojev, ki se najlaglje spozabljajo in ki imajo najmanje daru za presojanje, kje je ob vsklikanju tista fina meja mej tem, kar se sme in mej tem, kar se ne sme.

Svoji k svojim! Iz Repentabra nam pišejo: Svoji k svojim — soseben pa k onim svojim, ki so naši tudi po mišljenju! V tem pogledu nedostaje v nas discipline in doslednosti. V tukajšnji županiji n. pr. je občinsko starešinstvo dovolilo g. Ivanu Puntarju, dobremu narodnjaku s Proseka, da sme vršiti svojo mesarsko obrt tudi v tukajšnji občini. Gosp. mesar je začel opravljati svoj posel dne 28. avgusta t. l. in si prizadeva, da ustreže kolikor le mogoče dobrim in cenim mesom. A glej jih čudake: največji mesojedi v naši občini hodijo še vedno po meso k nekemu drugemu mesarju na tržaška tla, da-si je dotičnik lansko leto o volitvah v državni zbor »pošteno« pomagal strmoglaviti Nabergoj-a in poslati v državni zbor »možaka« Mauronerja!! Ne diši-li to po cikoriiji?! Dragi sosedje! Ker ste dovolili mesarju, da je v tukajšnji občini ustanovil mesnico, dolžni ste tudi podpirati ga.

Nihče naj se ne izgovarja: »Kaj meni mari!« Kar je dovolilo občinsko starešinstvo, veže vse občinarje. Naš narodni nasprotnik se lahko smeje nekaterim repentaborskim občanom, ki prihajajo v njegovo mesnico kupovati meso po 4 nvč. dražje za kg., nego ga imajo na domu.

Če ne bode drugače, pridemo z imeni na dan. Mesojed.

Različne vesti.

Dve sto metrov blizu »hudičevega otoka«. »Matin« je objavil pismo nekega potnika, ki se je dne 7. avgusta t. l. vračaje se iz Dunkerquea na parobrodu »Georges Croiset«, približal »hudičevemu otoku« na približno 200 metrov. »Ravno smo pili kavo«, pripoveduje ta potnik, »ko je prišel k nam kapitan in vskliknil: »Hudičev otok je v bližini!« Takoj smo pograbili vsaki svoj daljnogled in hi-

teli na krov, da-si je bila velika vročina. Brzo smo se približali otoku, ki se je vedno večal pred našimi očmi. Prosili smo kapitana, naj pusti ladijo tako blizu, da bomo mogli fotografirati otok, na katerem se nahaja človek, o katerem se toliko govori in piše. (Dreyfus namreč). Vsi smo bili razburjeni. Zdelo se nam je, kakor da se godi kaj izrednega.

Dospevši zelo blizu »hudičevega otoka« smo »amogli videti razločno Dreyfusovo kolibo, katero obkrožuje palisada iz desk, oblitih z smolo, da more kaznjence videti samo v zrak. Ozadej se vidi bivališče stražnikov. Približali smo se otoku na kakih 200 metrov. Ravno je bila 1 ura in 45 m. Hiteli smo fotografirati. Na to sta nas opazila dva stražnika ne otoku, ki sta ustrelila dvakrat iz topa. Mi smo se odzvali istotako. Menili smo, da pozdravljajo zastavo našo. Tu smo zaslišali tretji strel. Kroglja je padla kakih 20 metrov pred nami v v morje, a malo za tem je padla še ena kroglja tik našega broda. Kapiten je uvidel da mu preti nevarnost in brzo je okrenil ladijo ter odplul od bližine otoka.

Poziv!

Na južnem podnožju sv. Višarj ležečo slovensko »Ovčjo ves« je zadela dne 17. septembra t. m. ob eni uri po noči grozna nesreča. Nastal je po dosihmal neznanem načinu požar, ki je tekom ene ure upepelil 38 hišnim posestnikom vso njih premoženje: hišno opravo, obleko, mnogo živine, vse seno, žito in poljske pridelke — sploh vse. Vaščani, kakor posestniki se ne morejo preživeti ob lastnem, malem zemljišču in so tako primorani iskati si svoj kruh kakor drvarji v tujem svetu. To je vzrok, da ob času požara ni bilo domačih moških, ki bi ohranili svoje imetje. Beda in potreba je velika — in tem več, ker je uničil požar tudi cerkev. Škode je blizu 100.000 gld. in siromašni prebivalci so bili zavarovani le za neznatno svoto.

Podpisani obračajo se tem potom do usmiljenih bratov Slovanov ter trkajo v upu do uslišanja na njih sree, da vsak po svojih močeh pomore olajšati nesrečo svojim bratom v Ovčji vesi.

Blagohotna, vsakovrstna darila sprejema Jože Svatou, župnijski upravitelj v Ukvah na Korškem.

Ukve dne 25. septembra 1898.

Franjo Grafenauer,
dež. poslanec.

Luka Zelnik, Josip Svatou.
župnik.

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Dunaj 27. Cesar je podelil dostojanstvo tajnega svetnika ministrom: dr. Baernreitherju, dr. Kaizl-u, vitezu Jenderzejowicz-u in baronu Kast-u.

Dunaj 27. Ker je cesar odpotoval v Walsee, bosti vsprejeti predsedništvu obeh zbornic še-le potem, ko se cesar povrne na Dunaj.

Dunaj 27. Po inicijativi predsedništev obeh zbornic državnega zbora je bila danes v votivni cerkvi, opremljeni v črno, maša zadušnica za blagopokojno cesarico Elizabeto. Službe božje so se udeležili nadvojvode Alojzij Viktor in Evgen, predsedništvu in členu obeh zbornic, avstrijski ministri in minister za vnanje stvari, grof Goluhowski.

Lizbona 27. Kongres časnikarjev je bil večeraj odprt v navzočnosti kralja in kraljice. Na pozdravni govor predsednika Singer-ja z Dunaja je odgovoril kralj, da rad odpravlja kongres, ki služi gojenju duha. Časopisje ima lepo nalogo podpirati in širiti izobrazbo uma in duha.

Madrid 27. Listi javljajo, da je minister za vnanje stvari doposlal španskim zastopnikom na Pariški mirovni komisiji brzjavko z vsebino, da je Španska tega menenja, da Zjedinjene države nikakor nimajo pravice obdržati si Filipine. Ako si obdrže Manilo, moglo bi se to zgoditi k večjemu v zastavo.

Kaneja 27. Kakor se sliši o načrtu postopanja štirih vlasti bodo — ako turška vlada neugodno odgovori na ultimatum, ki poteče z 15.

dnem oktobra, vsa mesta blokirana na vodi in na suhem, potem, ko bodo odstranjeni kristijani.

Pariz 27. List »Fronde« javlja z rezervo govorice, da je vojaški guverner v Parizu, Zurlinden, odstavljen od te časti, da so polkovnika Piequarta izpustili na svobodo ter da je minister poljedelstva odstopil. Poslednji je izustil strasten govor proti reviziji procesa Dreyfus, dočim je večina ministrov za revizijo. List »Journal« meni, da kasaejsko sodišče stori sklep proti sredi oktobra, vsakako pa popred, nego se snide zbornica.

Najnoveja trgovinska vest.

New-York 27. september. (Izv. brzjav.)

Pšenica za september 75¹/₂, za december 69³/₈.
Koruza za september 35¹/₂, za december 34³/₄.
Mast 525.

Agentje in privatne osebe,

katere imajo znanje vsprejmejo se takoj za prevzemanje naročil na patentirane predmete. Visoka provizija ali stalna plača se garantuje. Ponudbe je poslati na

Fr. Hamáček,
Praga 1134—II.

Hotel Volpich

„PRI ČRNEM ORLU“ (AQUILA NERA)

TRST — Via S. Spiridione, Corso, Via S. Nicolò — TRST

Najbolj v središču mesta ter na novo opravljen.

KOPELJI, VOZ K VSEM VLAKOM.

V pristižu

„Restavracija Pilsen“ od F. Volpicha.

Velika zaloga

solidnega pohištva in tapecarij

od

Viljelma Dalla Torre v Trstu

Trg S. Giovanni hiš. šte. 5 (hiša Diana).

Absolutno konkurenčne cene.

Moje pohištvo donese srečo.

ZALOGA POHIŠTVA

tvrdke

Alessandro Levi Minzi v Trstu.

Via Riborgo 21 in Piazza Rosario 2

(šolsko poslopje).

Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov lastnega izdelka. Bogato skladišče ogledal, vsakovrstnih slik, zimnic in pogrnjal. Na zahtevanje ilustrovan cenik zastoj in franco. Naročeno blago se stavlja na parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

„EDINOST“

Glasilo političnega društva „Edinost“
za Primorsko.

Izhaja v Trstu dvakrat na dan razun nedelj in praznikov.

Zjutranje izdanje izhaja ob 11. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri zvečer. O ponedeljkih in po praznikih izhaja prvo izdanje ob 1. uri popoldne. — Naročnina znaša: Obe izdanji gld. 21.—; samo večerno izdanje gld. 12.—, (poslednje zadostuje za naročnike popolnoma). Posamezne številke stanejo: Zjutranje izdanje 3 kr., večerno 4 kr.

V Trstu se razprodaja „Edinost“ po tobakarnah v teh-le ulicah in trgih:

Piazza Caserma št. 2. — Via Molin piccolo št. 8. — Via S. Michele št. 7. — Ponte della Fabra. — Via Rivo št. 30. — Campo Marzio. — Via delle Poste nuove št. 1. — Via Caserma št. 13. — Via Belvedere št. 21. — Via Ghenga št. 2. — Volti di Chiozza št. 1. — Via Stadion št. 1. — Via Acquedotto. — Via Istituto št. 18. — Piazza Barriera. — Via S. Lucia. — Piazza Giuseppina.

V okolici se prodaja:

Na Greti pri gosp. Pogorelcu, v Škedenju pri gosp. Antonu Sanein (Drejač) in pri Sv. Ivanu pri gosp. Ani vdovi Gasperšič. — Izven Trsta prodaje se „Edinost“ v Gorici v tobakarni g. Josipa Schwarz v Šolski ulici.

Slovinci! Naročajte, podpirajte in širite med rodoljubi to glasilo tržaških Slovencev, katerega program je v prvi vrsti ohranitev in razvitek milega nam slovenskega naroda na tržaškem ozemlju in bramba nam po zakonu zajamčenih pravic.

Rojaki, uvažujte naše geslo: „V edinosti je moč!“

Zavod za uniformiranje in civilna krojačnica

Frana Jiras

ulica Caserma 9 — v Trstu — ulica Caserma 9

Priporočila se

za napravo uniform in civilnih oblek.

Postrežba poštena.

Zaloga vseh vrst za uniforme po tovarniških cenah.

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL

Rafaela Italia

TRST — Via Malcanton št. 1 — TRST

Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, zimne in peresule, ogledal in železnih blagajen, po cenah, da se ni bati konkurence.

Nova centralna čevljarnica

v Trstu.

Via Malcanton št. 2.

Bogat izbor čevljev

za gospode, gospe in otroke.

Delo solidno, trpežno in po mogočih konkurenčnih cenah.

Rujav, pristen, naraven sladkor

dobiva se jedino v moji zalogi, katerega prodajam veliko ceneje od lanskega leta. Priporočaje se udani

Anton Godnig,
NB. Paziti je na ponarejanja. trgovec via Nuova.

100 do 300 gld.

zamorejo si pridobiti osebe vsakega stanu v vsakem kraju gotovo in pošteno, brez kapitala in rizika z razpečevanjem zakonito dovoljenih državnih papirjev in srečk. Ponudbe pod naslovom Ludwig Oesterreicher, v Budimpešti, VIII Deutschegasse 8.

Konsumno društvo v Sv. Križu

išče krčmarja

preko kavecije od 150 gld. — Prednost imajo oni, ki nimajo otrok ali pa z odraslimi otroci.

Namizna jabolka

(Tafel-Obst.)

je dobiti več 100 klg. pri posestniku Jakobu Belec v Otoku pri Radovljici. Jabolka se držé do meseca aprila. Cena po dogovoru.